

Arrest

nr. 74 833 van 9 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 7 november 2011 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. OGUMULA verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 10 augustus 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 12 augustus 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 6 oktober 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Russisch origine te zijn. U bent wettelijk gehuwd met O.(...) S.(...) (O.V. X) en samen hebben jullie 7 kinderen. Uw jongste kind, een zoon werd geboren op 25 juli 2011 in België. U werkte in Rusland als tegelzetter. Daarvoor trok u telkens voor een periode van 2 tot 3 maanden naar de regio rond Moskou. In oktober 2008 kreeg u te horen dat het huis waarin u woonde – en dat het bezit was van familie van uw echtgenote – op termijn zou verkocht worden. U overwoog eerst om het huis zelf te kopen, maar u oordeelde daarvoor niet over voldoende financiële middelen te beschikken. U deed daarom pogingen om een sociale (huur)woning te verkrijgen. U schreef daartoe de bevoegde diensten en zelfs de partij Verenigd Rusland aan. Omdat u naar uw zin te lang moest wachten op de toewijzing van een sociale woning en omdat vreesde nooit een voldoende grote woning te kunnen krijgen, besloot u Rusland te verlaten. U had in Rusland voldoende financiële middelen om uw gezin te onderhouden, maar u kon echter niets opzij zetten. U kwam naar België om uw financiële situatie verbeteren. Verder kloeg u over een gebrekkige toegang tot medische zorgen in Rusland. U wilde bovenal een betere toekomst voor uw kinderen. U verwees ook naar de slechte veiligheidssituatie in Rusland. Begin augustus 2010 vertrok u uit Rusland en reisde u met uw eigen reispaspoort en een Pools Schengenvisum naar België. Op 12 augustus 2010 vroeg u, samen met uw echtgenote, asiel bij de bevoegde instanties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw herkomstland bent ontvlucht omwille van het feit dat u niet snel genoeg een sociale (huur)woning kon krijgen. U zei dat u in Rusland niet genoeg verdiende om te kunnen sparen. U kloeg ook over een gebrekkige toegang tot medische zorgen. U verwees ook naar de slechte algemene veiligheidssituatie in Rusland. U wilde vooral een betere toekomst voor uw kinderen in een (politiek en economisch) stabiel land. Vooreerst moet er na toetsing van uw relaas aan de criteria van de definitie van vluchteling zoals bepaald in art.1 van de Conventie van Genève, worden vastgesteld dat u niet aan deze criteria voldoet. De problemen die u aanhaalt kunnen immers niet gekoppeld worden aan één van de gronden zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, namelijk vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Er zijn evenmin aanwijzingen dat u omwille van één van deze redenen niet op de steun of de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Vervolgens meent het Commissariaat-generaal dat de problemen die u beschrijft; met name het feit dat u moeite had om een geschikte sociale woning te vinden, het feit dat u in Rusland niet voldoende verdient om te kunnen sparen, of het feit dat er een gebrekkige toegang zou zijn tot medische zorgen, niet kunnen gezien worden als ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaart dat het financieel niet breed had omdat u werkte als tegelzetter. U verklaart bij gegoede burgers in (de regio rond) Moskou gewerkt te hebben en dat u door uw ervaring werd zelfs meer betaald dan anderen met hetzelfde beroep. U zegt dat u uw gezin kon onderhouden: u was genoeg voor de school van de kinderen, kleding, snoep en om de auto te laten herstellen. U verdiende echter niet genoeg om te kunnen sparen (CGVS, p.7). Uit het voorgaande kan dus niet worden afgeleid dat u in vernederende of mensonterende omstandigheden moest leven of dat uw financiële situatie te wijten was aan discriminatie. Voor wat betreft het door u aangehaalde woningprobleem – u wilde een ruimere woning om uw kroostrijk gezin beter te huisvesten – kan het volgende opgemerkt worden. U refereert tevens aan een presidentieel programma voor kroostrijke gezinnen (CGVS, p.5) en verder erkent u dat er wel degelijk wetten inzake huisvesting bestaan, maar daarvan verklaart u (CGVS, p.5) dat die wetten niet naar behoren functioneren. Toen u werd gevraagd waarom u geen huurwoning hebt gekregen, antwoordde u (CGVS, p.6) dat eigenlijk wel een sociale woning had kunnen krijgen, maar dat op een wachtlijst stond omdat de gemeentelijke administratie niet voldoende geld ter beschikking had (CGVS, p.5). U stelt dat u nog een tijd in het huis kunnen verblijven waarin u tot uw vertrek naar België verbleef, maar dat u meteen een betere toekomst wilde (CGVS, p.8). Uit uw verklaringen blijkt dus dat u in Rusland wel degelijk een beroep kon doen op een sociaal programma van de overheid, maar dat u uit eigen beweging bent vertrokken, omdat u niet wilde wachten tot u uiteindelijk een sociale woning zou worden toegewezen. In dit verband wordt tevens verwezen naar de documenten die u neerlegde, meer bepaald uw correspondentie met lokale en regionale autoriteiten onderhield, waaruit nogmaals blijkt dat er wel degelijk sociale huisvestingsprogramma's bestaan in Rusland en dat u ook op een wachtlijst stond. U beroept zich eveneens op problemen met de toegang tot medische zorgen in uw herkomstland. U verklaart (CGVS, p.8) dat u (en uw gezin) wel degelijk toegang hadden tot medische zorgen, maar dat dit enkel het geval was voor gewone behandelingen. Sommige speciale behandelingen, zoals operaties voor uw vrouw, kon u niet betalen met uw loon (CGVS, p.8). Er in dit verband te worden opgemerkt dat gebrekkige toegang tot medische verzorging omwille van financiële redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de

geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Op basis van bovenstaande vaststellingen moet het Commissariaat-generaal besluiten dat deze asielmotieven louter van sociaal-economische aard zijn. De door u aangehaalde problemen kunnen niet gezien worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch als ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Tenslotte beroept u zich op de algemeen instabiele situatie op politiek vlak en op het gebied van veiligheid. Bij monde van uw advocaat beroept u zich op veralgemeend geweld in het kader van een binnenlands conflict. Echter moet hier vastgesteld worden dat u geen objectieve landeninformatie, noch concrete of individuele elementen aanbrengt die dit vluchtmotief staven; u maakt enkel gebruik van een aantal blote beweringen ("Er zijn geen wetten daar", CGVS, p.8; "Recent las ik iets van een aanslag en dat kan om het even waar gebeuren in Rusland", CGVS, p.7; "In Rusland is het niet genoeg stabiel", CGVS, p.7, "Het is enkel een kwestie van algemene vrees. Ik sprak straks even over aanslagen en veiligheid bij wijze van illustratie van de wantoestanden in het land", CGVS, p.9). Van een asielzoeker die zich beroept op één van de criteria inzake subsidiaire bescherming, wordt verwacht dat hij persoonlijke en concrete feiten aanhaalt, in plaats van zich te bedienen van blote beweringen, zonder dat deze enig aantoonbaar verband hebben met de persoonlijke situatie. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat u niet kunt aantonen dat u in Rusland een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen omwille van de door u beweerde onveilige situatie. De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen te wijzigen. U legt uw huwelijksakte voor, die de formele band tussen uzelf en uw echtgenote bewijst, wat hier niet betwist wordt. De huwelijksakte bevat verder gegevens over uw identiteit en deze van uw echtgenote, wat hier evenmin betwist wordt. U legt verder uw rijbewijs en uw militair boekje voor; deze documenten bevatten eveneens gegevens over uw identiteit. U legt verder een aantal documenten voor (documenten 2 tot en met 15), die een bewijs vormen voor uw schriftelijke correspondentie met lokale en regionale overheden en de partij Verenigd Rusland inzake uw verklaarde woningprobleem. Uit deze documenten kan afgeleid worden dat de Russische autoriteiten jegens u geenszins onwillig waren om u een nieuwe woning toe te wijzen; de documenten bevatten verwijzingen naar een presidentieel programma voor hulp aan kroostrijke gezinnen, wetsartikelen en bovendien blijkt uit de documenten dat u wel degelijk op een wachtlijst stond voor een ruimere gezinswoning. Op basis van dergelijke documenten kan niet besloten worden dat u intentioneel de toewijzing van een nieuwe woning onthouden werd door lokale of regionale overheden in uw herkomstland. U legt geen andere documenten neer die de gedane vaststellingen in positieve zin vermogen te wijzigen. Er dient dan ook te worden gesteld dat wat u betreft niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw vrouw, O.(...) S.(...) (O.V. 6.669.344), eveneens een beslissing tot weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

Ten aanzien van tweede verzoekster :

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Russisch origine te zijn. U bent wettelijk gehuwd met I.(...) S.(...) (O.V. 6.669.344) en samen hebben jullie 7 kinderen, waarvan het jongste kind in België ter wereld kwam op 25 juli 2011. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielmotieven aan deze van uw echtgenoot verbindt. Uw echtgenoot verklaart dat hij omwille van de algemene instabiele (veiligheids)situatie in Rusland, voor een betere toekomst voor jullie kinderen, voor een betere financiële situatie en voor een betere toegang tot medische zorgen Rusland is ontvlucht. Daarbij was het niet spoedig kunnen betrekken van een huurwoning voor een groot gezin, een cruciaal element. Ook u beroept zich op de slechte algemene toestand in Rusland en daarnaast beroept u zich op problemen bij 3 gedwongen abortussen in eenzelfde ziekenhuis. In juli 2010 verliet u uw herkomstland. Via Duitsland reisde u naar België. Samen met uw echtgenoot zou u op 12 augustus 2010 asiel vragen bij de bevoegde instanties.

B. Motivering

Welnu, u verklaart voor het Commissariaat-generaal dat u omwille van dezelfde redenen als uw echtgenoot I.(...) S.(...) (O.V. 6.669.344) naar België gevlucht bent (CGVS, gehoorverslag p. 3). U verbindt uw asielmotieven dan ook aan deze van uw echtgenoot (CGVS, p.4). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door het Commissariaat-generaal werd besloten tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot de weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot I.(...) S.(...) (O.V. 6.669.344) is genomen, alsook voor een bespreking van de door u beiden neergelegde documenten, wordt verwezen naar de ten aanzien van hem genomen beslissing, die luidt als volgt : Uit uw verklaringen blijkt dat u uw herkomstland bent ontvlucht omwille van het feit dat u niet snel genoeg een sociale (huur)woning kon krijgen. U zei dat u in Rusland niet genoeg verdiende om te kunnen sparen. U kloeg ook over een gebrekkige toegang tot medische zorgen. U verwees ook naar de slechte algemene veiligheidssituatie in Rusland. U wilde vooral een betere toekomst voor uw kinderen in een (politiek en economisch) stabiel land. Vooreerst moet er na toetsing van uw relaas aan de criteria van de definitie van vluchteling zoals bepaald in art.1 van de Conventie van Genève, worden vastgesteld dat u niet aan deze criteria voldoet. De problemen die u aanhaalt kunnen immers niet gekoppeld worden aan één van de gronden zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, namelijk vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Er zijn evenmin aanwijzingen dat u omwille van één van deze redenen niet op de steun of de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Vervolgens meent het Commissariaat-generaal dat de problemen die u beschrijft; met name het feit dat u moeite had om een geschikte sociale woning te vinden, het feit dat u in Rusland niet voldoende verdient om te kunnen sparen, of het feit dat er een gebrekkige toegang zou zijn tot medische zorgen, niet kunnen gezien worden als ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaart dat het financieel niet breed had omdat u werkte als tegelzetter. U verklaart bij gegoede burgers in (de regio rond) Moskou gewerkt te hebben en dat u door uw ervaring werd zelfs meer betaald dan anderen met hetzelfde beroep. U zegt dat u uw gezin kon onderhouden: u was genoeg voor de school van de kinderen, kleding, snoep en om de auto te laten herstellen. U verdiende echter niet genoeg om te kunnen sparen (CGVS, p.7). Uit het voorgaande kan dus niet worden afgeleid dat u in vernederende of mensonterende omstandigheden moest leven of dat uw financiële situatie te wijten was aan discriminatie. Voor wat betreft het door u aangehaalde woningprobleem – u wilde een ruimere woning om uw kroostrijk gezin beter te huisvesten – kan het volgende opgemerkt worden. U refereert tevens aan een presidentieel programma voor kroostrijke gezinnen (CGVS, p.5) en verder erkent u dat er wel degelijk wetten inzake huisvesting bestaan, maar daarvan verklaart u (CGVS, p.5) dat die wetten niet naar behoren functioneren. Toen u werd gevraagd waarom u geen huurwoning hebt gekregen, antwoordde u (CGVS, p.6) dat eigenlijk wel een sociale woning had kunnen krijgen, maar dat op een wachtlijst stond omdat de gemeentelijke administratie niet voldoende geld ter beschikking had (CGVS, p.5). U stelt dat u nog een tijd in het huis kunnen verblijven waarin u tot uw vertrek naar België verbleef, maar dat u meteen een betere toekomst wilde (CGVS, p.8). Uit uw verklaringen blijkt dus dat u in Rusland wel degelijk een beroep kon doen op een sociaal programma van de overheid, maar dat u uit eigen beweging bent vertrokken, omdat u niet wilde wachten tot u uiteindelijk een sociale woning zou worden toegewezen. In dit verband wordt tevens verwezen naar de documenten die u neerlegde, meer bepaald uw correspondentie met lokale en regionale autoriteiten onderhield, waaruit nogmaals blijkt dat er wel degelijk sociale huisvestingsprogramma's bestaan in Rusland en dat u ook op een wachtlijst stond. U beroept zich eveneens op problemen met de toegang tot medische zorgen in uw herkomstland. U verklaart (CGVS, p.8) dat u (en uw gezin) wel degelijk toegang hadden tot medische zorgen, maar dat dit enkel het geval was voor gewone behandelingen. Sommige speciale behandelingen, zoals operaties voor uw vrouw, kon u niet betalen met uw loon (CGVS, p.8). Er in dit verband te worden opgemerkt dat gebrekkige toegang tot medische verzorging omwille van financiële redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Op basis van bovenstaande vaststellingen moet het Commissariaat-generaal besluiten dat deze asielmotieven louter van sociaal-economische aard zijn. De door u aangehaalde problemen kunnen niet gezien worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch als ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Tenslotte beroept u zich op de algemeen instabiele situatie op politiek vlak en op het gebied van veiligheid. Bij monde van uw advocaat beroept u zich op veralgemeend geweld in het kader van een binnenlands conflict. Echter moet hier vastgesteld worden dat u geen objectieve landeninformatie, noch concrete of individuele elementen aanbrengt die dit vluchtmotief staven; u maakt enkel gebruik van een aantal blote beweringen ("Er zijn geen wetten daar", CGVS, p.8; "Recent las ik iets van een aanslag en dat kan om het even waar gebeuren in Rusland", CGVS, p.7; "In Rusland is het niet genoeg stabiel", CGVS, p.7, "Het is enkel een kwestie van algemene vrees. Ik sprak straks even

over aanslagen en veiligheid bij wijze van illustratie van de wantoestanden in het land", CGVS, p.9). Van een asielzoeker die zich beroept op één van de criteria inzake subsidiaire bescherming, wordt verwacht dat hij persoonlijke en concrete feiten aanhaalt, in plaats van zich te bedienen van blote beweringen, zonder dat deze enig aantoonbaar verband hebben met de persoonlijke situatie. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat u niet kunt aantonen dat u in Rusland een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen omwille van de door u beweerde onveilige situatie. De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen te wijzigen. U legt uw huwelijksakte voor, die de formele band tussen uzelf en uw echtgenote bewijst, wat hier niet betwist wordt. De huwelijksakte bevat verder gegevens over uw identiteit en deze van uw echtgenote, wat hier evenmin betwist wordt. U legt verder uw rijbewijs en uw militair boekje voor; deze documenten bevatten eveneens gegevens over uw identiteit. U legt verder een aantal documenten voor (documenten 2 tot en met 15), die een bewijs vormen voor uw schriftelijke correspondentie met lokale en regionale overheden en de partij Verenigd Rusland inzake uw verklaarde woningprobleem. Uit deze documenten kan afgeleid worden dat de Russische autoriteiten jegens u geenszins onwillig waren om u een nieuwe woning toe te wijzen; de documenten bevatten verwijzingen naar een presidentieel programma voor hulp aan kroostrijke gezinnen, wetsartikelen en bovendien blijkt uit de documenten dat u wel degelijk op een wachtlijst stond voor een ruimere gezinswoning. Op basis van dergelijke documenten kan niet besloten worden dat u intentioneel de toewijzing van een nieuwe woning onthouden werd door lokale of regionale overheden in uw herkomstland. U legt geen andere documenten neer die de gedane vaststellingen in positieve zin vermogen te wijzigen. Er dient dan ook te worden gesteld dat wat u betreft niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw vrouw, Olga SUKHOVA (O.V. 6.669.344), eveneens een beslissing tot weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd genomen. Tenslotte dient hier nog de aandacht gevestigd te worden op een door u aangehaald persoonlijk probleem in uw herkomstland. Op de vraag of u persoonlijk problemen hebt gekend in Rusland, verwijst u naar 3 gedwongen abortussen (CGVS, gehoorverslag p.4). Inzake dit door u aangehaalde probleem moet het volgende opgemerkt worden. U verklaart dat u tot 3 maal toe gedwongen een abortus onderging en dit door verschillende artsen, maar in hetzelfde ziekenhuis. Verder verklaart u dat betrokken artsen tot abortus overgingen omdat er gezondheidsrisico's bestonden bij deze zwangerschappen. U zegt dat ze deze maatregelen echter tegen uw wil namen. U verklaart tevens dat u zeker meent te weten dat dergelijke praktijken gangbaar zijn in uw herkomstland. Hoewel u de voornoemde abortussen beschouwde als een misdaad, blijkt uit uw verklaringen dat u geen enkele poging hebt ondernomen om zichzelf te beschermen of om bescherming te zoeken. Hoewel u na de eerste abortus nog meerdere keren voor gelijkaardige behandelingen naar hetzelfde ziekenhuis bent geweest, verklaart u dat u daar nooit duidelijk hebt aangegeven dat u onder geen enkel beding van een abortus wilde weten. Bovendien moet opgemerkt worden dat u geen poging hebt gedaan om elders toegang te krijgen tot medische zorgen. U zei dat, indien u dit wenste, u hier extra voor zou hebben moeten betalen. Er kon echter worden vastgesteld dat u geen enkele inspanningen gedaan om zich te informeren over de kosten van een medische behandeling in een ander ziekenhuis. U bent ook nooit naar de politie gegaan om een klacht in te dienen en u hebt geen advocaat geraadpleegd om te kijken of u bepaalde stappen kon ondernemen tegen de betrokken artsen (CGVS, gehoorverslag p.4-5). Het Commissariaat-generaal moet dus vaststellen dat u op geen enkele manier bescherming hebt gezocht in verband met deze problemen. Bijgevolg is uw asielaanvraag op dit punt ook ongegrond.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers vragen blijkens de titel van hun verzoekschrift de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de

vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers citeren artikel 1.2 van het Vluchtelingenverdrag en stellen dat, na het lezen van 'Vluchtelingen, een overzicht', geschreven door D. VANHEULE, het element 'vrees' wijst op "*de persoonlijke en psychische toestand van de vluchteling. Deze duidt op een bewustzijn van het risico van vervolging in geval van terugkeer*". Het volstaat dat "*de kandidaat-vluchteling het bestaan van objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging*". Verzoekers zetten het element 'vrees' verder uiteen en stellen dat ze voldoen aan de voorwaarden van de definitie van vluchteling. Verzoekers wijzen op hun persoonlijke en psychische toestand. De vrees wijst volgens hen op een "*bewustzijn van het risico van onmenselijk en vernederende behandelingen in Rusland*". Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekers constant werden mishandeld en vervolgd. Verzoekers wijzen er ook op dat uit het administratief dossier het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling in Rusland blijkt, waartegen ze geen bescherming kunnen invoeren in hun land van herkomst. Daarom hadden ze geen andere keuze dan te vluchten.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers zetten theoretisch uiteen wat dit inhoudt en stellen dat het Commissariaat-generaal zich beperkte tot enkele standaardoverwegingen die haaks op de materiële motiveringsplicht en het gehoorverslag staan. Verzoekers vinden het absurd dat het Commissariaat-generaal wijst op de sociaal-economische aard van de problemen, terwijl ze duidelijk hebben gemaakt dat hun problemen te wijten zijn aan de overheid van hun thuisland die geen maatregelen genomen heeft tot bescherming van verzoekers. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus verwijzen verzoekers naar een rapport omtrent de veiligheidssituatie in Rusland om aan te tonen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoekers als gevolg van willekeurig geweld omwille van een binnenlands gewapend conflict tussen de rebellen en de Russische overheid. Volgens verzoeker heeft het Commissariaat-generaal geen onderzoek gedaan naar een mogelijke schending van artikel 48/4, §2, b) en c) van de vreemdelingenwet.

3.2. De middelen worden, gelet op hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

3.3. De bestreden beslissingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, zijn gestoeld op de vaststelling dat het relaas niet voldoet aan de criteria van de definitie van vluchteling zoals bepaald in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag omdat er geen aanwijzingen zijn dat verzoekers omwille van één van de redenen zoals bepaald in de definitie niet op de steun of bescherming van de autoriteiten zouden kunnen rekenen. De problemen, namelijk het feit dat verzoekers moeite hadden om een geschikte sociale woning te vinden, het feit dat ze niet voldoende verdienen om te kunnen sparen, of het feit dat er een gebrekkige toegang zou zijn tot medische zorgen, kunnen evenmin gezien worden als ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit verzoekers verklaringen valt tevens af te leiden dat ze niet in vernederende of mensonterende omstandigheden moesten leven of dat hun financiële situatie te wijten was aan discriminatie. Daarnaast blijkt uit de verklaringen dat verzoekers in Rusland wel degelijk een beroep konden doen op een sociaal programma van de overheid in verband met hun huisvesting. Met betrekking tot de medische zorgen merkt het Commissariaat-generaal op dat er geen verband is met de criteria bepaald bij artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ten slotte beroepen verzoekers zich op de algemeen instabiele situatie op politiek vlak en op het gebied van veiligheid. Verzoekers brengen, zo vervolgt de bestreden beslissing, geen objectieve landeninformatie, noch concrete of individuele elementen aan die dit vluchtmotief staven. Verzoekers leggen geen documenten voor die de gedane vaststellingen kunnen wijzen.

3.4. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoekers dienen daarbij aan te tonen dat er in hunner hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit het

administratief dossier blijkt dat verzoekers hun land van herkomst verlieten omwille van de bewering dat zij niet snel genoeg een sociale huurwoning konden krijgen, omdat ze niet genoeg geld verdienen om te kunnen sparen en omdat ze een gebrekkige toegang hadden tot de medische zorgen (stuk 4b, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 26/09/2011, p. 6-8). Eerste verzoeker stelde uitdrukkelijk geen problemen te kennen met de autoriteiten (Ibid., p. 7). Verzoekers tonen geen nexus aan met de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Ook in het verzoekschrift beperken verzoekers zich tot het louter aanhalen van hun persoonlijke en psychische situatie en het theoretisch uiteenzetten wat de vrees voor vervolging inhoudt. Verzoekers tonen echter niet aan dat zij vervolgd worden of dat zij omwille van één van de redenen uit het Vluchtelingenverdrag geen of onvoldoende bescherming zouden kunnen krijgen. Deze vaststelling volstaat om verzoekers de vluchtelingenstatus te weigeren.

3.5. Elke asielaanvraag dient individueel te worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Uit de samenvatting van de bestreden beslissing, zoals weergegeven in 3.3. blijkt duidelijk dat de asielaanvraag individueel werd onderzocht. Verzoekers kritiek dat het Commissariaat-generaal zich zou hebben beperkt tot een standaardmotivering die haaks op het gehoorverslag staat, mist feitelijke grondslag. Verzoekers geven immers geen enkel concreet voorbeeld waar hun verklaringen niet correct zouden zijn beoordeeld.

3.6. Met betrekking tot de kopie van het in het Russisch gestelde artikel dat aan het verzoekschrift werd toegevoegd en waarvan verzoekers beweren dat het een rapport omtrent de veiligheidssituatie in de Russische Federatie betreft (Verzoekschrift, bijlage, stuk 3) en waarover verder nergens verdere uitleg wordt verschaft, merkt de Raad op dat hij op grond van artikel 8 van koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verplicht is de stukken die niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in overweging te nemen (RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)).

3.7. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, dient te worden opgemerkt dat een verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Immers, door op algemene wijze te stellen dat hun leven bedreigd wordt omwille van een binnenlands gewapend conflict in Rusland en dat er een gebrek aan veiligheid en bewegingsvrijheid is, tonen verzoekers niet *in concreto* aan dat er voor hen een individueel reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet. Hun blote beweringen omtrent de veiligheidssituatie volstaan niet om aannemelijk te maken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.8. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden

De twee aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN